

РЕШЕНИЕ

№ 20466

гр. София, 18.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 20.09.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Людмила Коева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **7626** по описа за **2024** година докладвано от съдия Веселина Женаварова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от В. П. И., подадена чрез адв.Битунска, срещу Решение №3008/25.06.2024г., постановено по н.а.х.д. №7852/2024г., по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 109-и състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) №СОА24-РД11-390/23.04.2024г., издадено от зам.кмет на Столична община, с което НП на касатора на основание чл.178е от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание глоба в размер на 50 лв. за нарушение на чл.15, ал.7 от ЗДвП. В жалбата се твърди, че решението на СРС е постановено при неправилно приложение на материалния закон и допуснати съществени нарушения на процесуални правила. Излагат се доводи за нарушение на изискванията на ЗАНН при съставяне на АУАН и издаване на НП – че в тях не е посочено достатъчно ясно и конкретно мястото на извършване на нарушението, което засяга правото на защита на привлеченото към отговорност лице. Сочи се и, че не се установява мястото, на което е било паркирано МПС, да има статут на детска площадка, като то по никакъв начин не е било означено като такава, а съществуващите на мястото катерушки са били много стари, поради което не се използвали като детски съоръжения. Предвид това, според касатора И., тя

не е могла да има вина за извършване на нарушението, тъй като не е могла да възприеме наличието на детска площадка. Твърди се и че не е обсъдена възможността нарушителят, поради липсата на предходни нарушения по ЗДвП, да не бъде санкциониран, а да бъде предупреден, че при следващо нарушение ще му бъде наложено административно наказание. Не е обсъдена и евентуална малозначителност на деянието по смисъла на чл.9 от НК. Касаторът претендира съда да отмени съдебното решение и да постанови друго, с което да отмени НП. Претендират се разности в размер на адвокатско възнаграждение за предоставената по реда на чл.38, ал.1, т.3, пред.ІІ от Закона за адвокатурата безплатна правна помощ.

В съд.з. касаторът В. П. И., р.пр., не се явява и не се представлява. В представено по делото писмено становище от процесуалния й представител адв.Битунска се поддържа касационната жалба.

Ответникът-зам.кмет на Столична община, чрез юриск.К. в съд.з. и в представен от нея писмен отговор по касационната жалба, оспорва същата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл.63, ал.1, изр. второ от ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол, от лице с право и интерес от обжалване, поради което е процесуално допустима. По съществото й съдът взе предвид следното:

За да потвърди Наказателно постановление №СОА24-РД11-390/23.04.2024г., издадено от зам.кмет на Столична община, с което НП на касатора на основание чл.178е от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание глоба в размер на 50 лв. за нарушение на чл.15, ал.7 от ЗДвП, СРС е възприел фактическа обстановка, която съответства на събраните писмени и гласни доказателства, а именно: На 14.11.2023г., в 14:09 часа в [населено място], касаторът В. П. И. е паркирала собствения си лек автомобил „О. Т.“, с рег. [рег.номер на МПС], в [жк], в близост до ул.Г., до [жилищен адрес] на детска площадка между неподвижни детски съоръжения – катерушки. От СРС е възприета и дадената от актосъставителя и административнонаказващия орган правна квалификация на нарушението, като такова на разпоредбата на чл.15, ал.7 ЗДвП.

За горното нарушение е съставен АУАН от 20.12.2023 г., въз основа на който е издадено наказателното постановление.

Неоснователни са възраженията в касационната жалба, че въззивното решение е неправилно и необосновано и постановено в нарушение на съществени съдопроизводствени правила.

Съгласно чл.15, ал.7 от ЗДвП забранено е преминаването и паркирането на пътни превозни средства в паркове, градини и детски площадки в населените места извън обозначените за това места. В случая от свидетелските показания на актосъставителя - очевидец се установява безспорно паркиране на автомобила на касатора в нарушение на посочената разпоредба.

Неоснователни са възраженията на касатора, че е нямало как да предполага, че паркира на детска площадка, тъй като тя по никакъв начин не е била обозначена като

такава. В тази връзка, разпитаният по делото свидетел категорично сочи, че автомобилът е паркиран на детска площадка, като видно от представения пред районния съд снимков материал – това е сторено между две катерушки. Самият касатор от една страна признава, че е възприел находящите се на площадката съоръжения за игра, които обаче субективно преценил като стари и амортизирани, от друга - прави възражение, че не е могъл да предположи, че паркира на детска площадка. Същият не ангажира доказателства които да изключват обоснования извод, произтичащ от събраните по делото – свидетелски показания и снимков материал, че мястото, където МПС е паркирано представлява именно детска площадка. Предвид данните по делото, че мястото, на което е паркиран автомобилът, е детска площадка, касаторът И. не ангажира доказателства в обратния смисъл, които да установяват различно предназначение на имота; липсват и доказателства в подкрепа на твърденията му, че достъпът до катерушките е забранен. Що се касае до липсата на пътен знак забраняващ паркирането, следва да се има предвид, че разпоредбата на чл.15, ал.7 от ЗДВП по принцип забранява паркирането на пътни превозни средства в детски площадки, като в техните рамки дава възможност за паркиране на обозначените за това места; като в случая не се твърди мястото на което е бил паркиран автомобила да е обозначено като такова за паркиране.

Наказателното постановление е издадено въз основа на АУАН от 20.12.2023 г., като и в двата мястото на извършване на нарушението е описано еднакво, ясно и конкретно – [населено място], [жк], в близост до ул.Г., до [жилищен адрес] на детска площадка между неподвижни детски съоръжения – катерушки. Обстоятелството, че в съставения първоначално фиш за налагане на глоба, мястото на извършване на нарушението е неясно и непълно описано като: [населено място], детска площадка между бл.26 и [жилищен адрес] е ирелевантно и само по себе си не е основание за отмяна на НП, доколкото касаторът съгласно чл.39, ал.4 ЗАНН е отказал да подпише фиша, оспорил е извършването на нарушението и е отказал да плати доброволно глобата, поради което е съставен АУАН, в който мястото на извършване на нарушението е посочено по начин, който позволява на нарушителя да организира защитата си срещу вмененото му нарушение.

Неоснователно е възражението на касатора, че се касае за маловажен случай на административно нарушение по смисъла на чл.28 ЗАНН във вр. с §1, т.4 от ДР на ЗАНН, доколкото нарушението не разкрива по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение от този вид; и в частност от тази на другите водачи на МПС, паркирали по същото време на същата площадка и глобени с фиш, които установява разпитания по делото свидетел.

При така установеното, касационният съд намира, че от страна на СРС е извършено пълно и всестранно установяване на фактическата обстановка и в съответствие с това правилно е приложен материалния закон, поради което оспореното решение следва да бъде оставено в сила. Касационната жалба е неоснователна.

При този изход на спора и на основание чл.63д, ал.1 и ал.4 ЗАНН, вр. чл.143, ал.3 АПК и чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, на ответника по касация ще следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 80лв.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 пр. 1 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, XI-ти касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №3008/25.06.2024г., постановено по н.а.х.д. №7852/2024г., по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 109-и състав.

ОСЪЖДА В. П. И. , ЕГН-[ЕГН], да заплати на Столична община съдебни разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
2.

ЧЛЕНОВЕ: 1.